Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.· Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11ον | Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰουλίου 1904 | Ἔτος 26ον — Ἀριθ. 29

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εἶμαι μεγάλη πλέον. Τόσον μεγάλη μάλιστα, ὥστε πέρυσι ἐσήκωσα τὰ μαλλιά μου, ἐφέτος ἐφόρεσα μακρυά, — μὲ οὐρά, παρακαλῶ! — καὶ ἐνῷ πρῶτα, ὅταν ἔβγαινα στὸν περίπατον, ἐκύτταζα τοὺς ἀνθρώπους μέσα στὰ μάτια, τώρα ἀναγκάζεμαι πολὺ συχνὰ νὰ χαμηλόνω τὰ ἰδικά μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλοι ἐμένα βλέπουν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Παρατηρῶ μάλιστα ὅτι αἱ γυναῖκες κυττάζουν περισσότερον τὸ χέρι μου, ὅπου λάμπει τὸ διαμαντάκι τῆς βέρας μου. Διότι, πρέπει νὰ το ξεύρετε,—εἶμαι ἀρραβωνιασμένη.

Τί εὐτυχία, καὶ τί χαρά! Μετὰ ἓν ἔτος θὰ εἶμαι κυρία, ἂν καὶ ἀπὸ τώρα ἄρχισαν οἱ ἰδικοί μου νὰ με φωνάζουν ἔτσι. Ὁ ἀδελφός μου ἰδίως, ὁ ἀξιωματικός, βάζει ὅλλας δύο συλλαβὰς εἰς τὸ βαπτιστικόν μου ὄνομα, καὶ με φωνάζει «Κυρία Πυργο-Δέσποινα!»—Σημειώστατε ὅτι ἔχομεν καὶ πύργον, ἕνα πολὺ ὡραῖον πύργον, ὅπου συνέβη ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σας διηγηθῶ.

Περιμένετε ἴσως ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀρραβῶνός μου;

— Κάμετε ὄρ.ξιν! Γενικὸς κανών: Ἡ εὐτυχία δὲν ἔχει ἱστορίαν. Δι' αὐτὸ καὶ τοῦ ἀρραβῶνός μου ἡ ἱστορία εἶνε γραμμένη εἰς μίαν ἄσπρην σελίδα τοῦ βίου μου μὲ δύο λέξεις μόνον: «Εὐτυχία καὶ Χαρά!»

Ἂς ἐλπίσω ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ μέλλοντος βίου μου δὲν θ' ἀλλάξῃ σελίδα;— οὔτε κείμενον. . .

Ἐνῷ ὅμως ξεφυλλίζω τὰς ἀναμνήσεις μου εἰς τὸ βιβλίον τῆς ψυχῆς μου, εὑρίσκω μερικὰ φύλλα σημειωμένα μὲ μαῦρον περιθώριον. Ἐπέρασαν ἓξ χρόνια ἀπὸ τότε, ἀλλὰ ἐνθυμοῦμαι ὅσα συνέβησαν τόσον ζωηρά, σὰν νὰ ἦταν χθές. Ἡ ἐντύπωσίς των βεβαίως ἦτο παρακολὺ βαθεῖα ὥστε νὰ τα λησμονήσω.

Αὐτὰ θὰ σας διηγηθῶ, διὰ νὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ εὐτυχὴς ἄνθρωπος, εἴτε μεγάλος εἶνε εἴτε μικρός, ἔχει καὶ τὰς περιπετείας του. Αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης, λέγει ὁ σοφός, συντελοῦν διὰ νὰ μορφόνουν τοὺς χαρακτῆρας. Ἡ ἰδική μου περιπέτεια, καὶ περιπέτεια ὅλης τῆς οἰκογενείας μου, ἀποτελεῖ ἕνα σωστὸ μυθιστορημάτακι, ὅπου τὸ κύριον πρόσωπον παίζει ἡ ἐξαδέλφη μου. Μὲ τὸν ἐρχομὸν λοιπὸν τῆς ἐξαδέλφης μου ἀρχίζω τὴν διήγησίν μου, ἡ ὁποία σᾶς βεβαιῶ δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺν καιρόν. Πλησιάζει ἄλλως τε ὁ καιρός, ποῦ δὲν θὰ ἔχω πλέον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν διὰ νὰ κάμνω καὶ τὴν συγγραφέα.

Σᾶς φιλῶ *Δέσποινα Μ.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α.'

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Ὁ πατέρας μας εἶχε σκοτωθῆ εἰς τὸν πόλεμον πρὸ ἑνὸς ἔτους. Εἶχεν ἀποθάνῃ ὡς γενναῖος ἀξιωματικὸς εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ ἡ μνήμη του θὰ ζήσῃ αἰωνία. Μᾶς ἄρισεν ὄνομα ἔνδοξον καὶ σεβαστόν.

Ὅταν ἦλθε τότε ἡ θλιβερὰ εἴδησις, ἡ μητέρα, μὲ ὅλην τὴν λύπην της, μὲ ἔλα τὰ δάκρυά που ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ ὡραῖά της γαλανὰ μάτια, μᾶς εἶπε μὲ φωνὴν που ἔτρεμε ἀπὸ τὴν συγκίνησιν:

— Τώρα, παιδιά μου, πρέπει ἀκόμη περισσότερον νὰ προσπαθήσωμεν νὰ εἴμεθα καλοὶ καὶ ἄξιοι τοῦ ὀνόματός του. Ἐγὼ θὰ κόμω γιὰ σᾶς καὶ θὰ ζῶ, ὅπως θὰ ἔζοῦσα, ἂν ἦτο ἐδῶ ὁ πατέρας σας· καὶ σεῖς, παιδιά μου, πρέπει τὸ ἴδιο νὰ κάμετε.

Ὅλοι ἐγίναμεν σοβαροὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ ἰης ἐφιλήσαμεν τὸ χέρι. Ἡ μικρή μας ἡ Λιλίκα, ἡ ὁποία ἦτο τότε μόλις τριῶν χρόνων, ἐσκαρφάλωσε στὰ γόνατα τῆς μητέρας καὶ της εἶπε:

— Δὲν θὰ με φιλῇ πιὰ ὁ μπαμπᾶς κάθε πλωΐ, ὅπως μὲ φιλοῦσε;

Ἡ ἀφέλεια αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως μ' ἔκαμε νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας μου, καὶ νὰ ξαναρχίσω τὰ κλάμματα καὶ τοὺς θρήνους. Ὁ Μάριος

«Δέσποινα, ἔλα μαζί μου!» (Σελ. 226, στήλ. γ'.)

ὅμως ἔβαλε τὸ μελαψὸ καὶ γερὸ ἀπὸ τὴν γυμναστικὴν χέρι του ἐπάνω στὸν ὦμόν τῆς μητέρας, καὶ εἶπε μὲ φωνὴν ἐντελῶς ἀνδρικήν, — τόσον ποῦ ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ πατέρα :

— Σοῦ ὑπόσχομαι, μητέρα, νὰ γίνω σὰν τὸν πατέρα μου !

Ἐσιώπησα τότε ἐγὼ καὶ ἐπῆρα θάρρος. . . Μὲ τὸν καιρὸν ἦλθε καὶ ἡ παρηγορία. Ἐνθυμοῦμαι, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἑβδομάδας, ὅτι ἤκουσα μίαν φίλην τῆς μητέρας μου νὰ της λέγῃ :

— Νὰ δοξάζῃς τὸν Θεόν, κυρία Μυράλη, ὅτι, μ' ὅλον τὸ φοβερὸν δυστύχημά σου, δὲν ἔχεις γιὰ τίποτε νὰ συλλογισθῇς, ἀλλὰ ἔχεις νὰ καλοπεράσῃς, καὶ ὄχι μόνον νὰ ἀναθρέψῃς καλὰ τὰ παιδιά σου, ἀλλὰ καὶ λαμπρὰ νὰ τὰ ἀποκαταστήσῃς. . .

Πραγματικῶς δὲν ἐπεριμέναμεν νὰ ζήσωμεν μόνον ἀπὸ τὴν μικρὰν σύνταξιν τὴν ὁποίαν ἐκανόνισε τότε ἡ Κυβέρνησις, διότι ὁ πατέρας εἶχε σκοτωθῇ εἰς τὸν πόλεμον. Εἶχεν ἀφίσῃ μεγάλην περιουσίαν ὁ πατέρας. Εἴχαμε τὸ σπίτι μας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἕνα σωστὸ παλατάκι, εἴχαμε καὶ ἄλλα σπίτια, τὰ ὁποῖα ἐνοικιάζαμεν, καὶ τὸ κυριώτερον ἀπὸ ὅλα, τὸ κτῆμά μας, τὸ ἀπέραντον καὶ βασιλικώτατον ἐκεῖνο κτῆμα, ἀπέναντι εἰς τὸν Πόρον, εἰς τὴν κατάφυτον παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Δαμαλᾶ. Ἐκεῖ εἶνε καὶ ὁ πύργος μας, εἰς τὴν πλευρὰν ἑνὸς λοφίσκου, ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἐκεῖ ἐπερνούσαμεν πάντοτε τὸ καλοκαίρι, ὅλη ἡ οἰκογένεια. Ἐκεῖ μᾶς ἐπῆρεν ἡ μητέρα καὶ ἐπεράσαμεν ὅλον τὸ πρῶτον ἔτος, καὶ τὸν χειμῶνα ἀκόμη, τοῦ πένθους μας. Καὶ τὴν ἐποχὴν ποὺ ἦλθεν ἡ ἐξαδέλφη μου, ἐκεῖ ἐμέναμεν.

Ἤμεθα τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἓξ παιδιά. Ὁ Μάριος δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐγὼ δώδεκα πρὸς τὰ δεκατρία, ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἀγνή, — τὰ δίδυμά μας, — ἀπὸ ἑνδεκα, ὁ Βρασίδας ὀκτώ, καὶ ἡ μικρούλα μας ἡ Λιλίκα, τὸ χαϊδεμμένο κοριτσάκι μας, μόλις τεσσάρων.

Ὁ Μάριος εἶχεν ἀποφασίσῃ κι' ὅλας διὰ τὸ μέλλον στάδιόν του. Ἐμελετοῦσε διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν καὶ νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων· δι' αὐτὸ εἶχε φορέσῃ μακρυὰ πανταλόνια, καὶ ὁ ράπτης, διὰ νὰ κολακεύσῃ τὴν φιλοδοξίαν του, εἶχε ράψῃ τὸ σακκάκι του εἰς σχῆμα ναυτικῆς γιακέττας, «ὅπως την φοροῦν οἱ δόκιμοι καὶ τὰ Ἐγγλεζόπουλα», — εἶπε.

Ἡ μητέρα τον ἐκαμάρωνε, καὶ ἐμεῖς τον ἐλατρεύαμεν. Ἦτο πάντοτε καλὸς καὶ τρυφερώτατος ἀδελφὸς ὁ Μάριός μας, ἂν καὶ ἐνίοτε ὀλίγον ἀπότομος, — ἴσως ἐξ αἰτίας τῆς πολλῆς γυμναστικῆς ποὺ ἔκαμνεν. Ἡ μητέρα οὔτε ἐδοκίμασε κἂν νὰ τον ἀποθαρρύνῃ, ὅταν της ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασίν του νὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.

— Μὲ τὴν εὐχήν μου, παιδί μου, τοῦ εἶπε· καὶ σοῦ εὔχομαι ν' ἀποκτήσῃς εἰς τὴν θάλασσαν τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν δὲν ηὐτύχησε νὰ ζήσῃ διὰ νὰ χαρῇ ὁ πατέρας σου εἰς τὴν ξηράν . . .

Ἔλαμψαν τὰ μάτια τοῦ Μαρίου ἀπὸ τὴν χαράν του, καὶ ηὐχαρίστησε τὴν μητέρα μὲ θερμότατα λόγια. Ὅταν ὅμως ἀργότερα ἐμείναμεν μόναι, ἡ μητέρα κ' ἐγώ, τὴν εἶδα νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι, ἐνῷ δύο μεγάλα δάκρυα ἔτρεχαν εἰς τὰ μάγουλά της. Δὲν ἤνοιξε τὸ στόμα της νὰ ἐκφράσῃ τὸ ἐλάχιστον παράπονον. Μ' ἔκαμε κ' ἐδάκρυσα κ' ἐγώ, ὅταν ἐσυλλογίσθηκα ὅτι τὸ στρατιωτικὸν στάδιόν την εἶχεν ἀφίσῃ τόσον νέαν χήραν μὲ ἓξ ὀρφανά . . .

Ἦτο πεπρωμένον νὰ την ἰδῶ πολὺ γρήγορα πάλιν στενοχωρημένην καὶ δακρυσμένην, τὴν καλή μου μητερούλα.

Μίαν ἡμέραν ἔρθασεν ὁ δικηγόρος της ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Εἶχε τηλεγραφήσῃ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος διὰ μίαν σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν, καὶ ἡ μητέρα ἔστειλε τὸ ἁμαξάκι μας εἰς τὸν Γαλατᾶν, — τὸ χωριὸ ποὺ εἶνε ἀπέναντι εἰς τὴν πόλιν τοῦ Πόρου, — διὰ νὰ τον φέρῃ εἰς τὸν πύργον. Ἐκλείσθησαν μίαν ὥραν σχεδὸν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου εἶχεν ἄλλοτε τὸ γραφεῖόν του ὁ πατέρας καὶ ὅπου συνήθως ἔμενε κι' ἐμελετοῦσεν ὁ ἀδελφός μου.

Ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ μητέρα ἦτο σκεπτική. Τὸν ἀπεχαιρέτησε μὲ μειδίαμα πολὺ μελαγχολικόν. Ἐγὼ ἔτυχε νὰ εὑρίσκωμαι ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὰ σκαλοπάτια τῆς βεράνδας τοῦ πύργου μας, καὶ τους εἶδα. Ὁ δικηγόρος, ἕνας πολὺ καλὸς καὶ σεβαστὸς κύριος μὲ ἄσπρα γένεια μοῦ ἐχάϊδευσε τὰ μαλλιά, καὶ μου εἶπε :

— Χαίρετε, δεσποινὶς Δέσποινα· νὰ την ἀγαπᾶτε τὴν μητέρα σας, καὶ νὰ προσέχετε νὰ μὴν την πικραίνετε !

Τὸ ἔλεγε μὲ τόσον σοβαρὸν τόνον, ὥστε ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί νὰ σκεφθῶ, καὶ τί νὰ του ἀπαντήσω. Τὸν ἐκύτταξα μόνον μὲ πολλὴν ἀπορίαν, ἐνῷ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς μητέρας, ἐφόρεσε τὸ καπέλλο του, καὶ ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ ἁμάξι. Ὁ Κῶτσος, ὁ ἁμαξᾶς μας, ἐκτύπησε τὰ ἄλογα, καὶ ἡ ἐπίσκεψις τοῦ δικηγόρου ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἐπῆρε τέλος . . . .

Ἔστρεψα νὰ ἐρωτήσω τὴν μητέρα μου τί ἐσήμαιναν αὐτά. Ἀλλὰ ἡ μητέρα εἶχεν ἀναβῇ πλέον τὴν σκάλαν, καὶ την ἤκουσα νὰ διατάσσῃ τὴν ὑπηρέτριαν :

— Εἰδοποίησε τὸν Μάριον, ὅτι τον περιμένω εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Μὲ κατετάραξεν ὁ σοβαρὸς τόνος τῆς φωνῆς, μὲ τὸν ὁποῖον ὡμιλοῦσεν ἡ μητέρα. Ἡ καρδιά μου ἐσφίχθηκε· ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ τρέξω καὶ νὰ την ἐρωτήσω τί συνέβαινε. Ἐστάθηκα συλλογισμένη, χωρὶς νὰ γνωρίζω κ' ἐγὼ τί ἐσυλλογιζόμην. Δίπλα μου εὐωδίαζαν τὰ τριαντάφυλλα, περιπλεγμένα εἰς τοὺς στύλους τῆς βεράνδας, καὶ ἕνα κόκκινο τριανταφυλλάκι μοῦ ἐχάϊδευε τὸ χέρι. Μ' ἐπροκαλοῦσε νὰ το κόψω, νομίζεις, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα — σὰν νὰ ἦτο ξένον . . .

Μετ' ὀλίγον ὅλον αὐτὸ τὸ ἀόριστον βάρος που εἶχε σωρευθῇ εἰς τὰς σκέψεις μου, ἔφυγε. Τὰ φαιδρὰ γέλια καὶ αἱ τρελλαὶ φωναὶ τῶν μικρῶν μου ἀδελφῶν μ' ἔκαμαν νὰ τα λησμονήσω ὅλα. Ὁ Βρασίδας καὶ ἡ Λιλίκα ἔπαιζαν κοντὰ στὴν κρεμαστὴν κούνιαν τοῦ κήπου, καὶ μ' ἐφώναξαν :

— Ἔλα νὰ μας κουνήσῃς ! ἔλα νὰ μας κουνήσῃς ! . . .

Εἰς τὴν σοβαρὰν αὐτὴν ἀσχολίαν μὲ εὑρῆκεν ὁ Μάριος νὰ καταγίνωμαι μὲ ὅλον τὸν παιδικὸν ἐνθουσιασμόν μου, ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥραν, κατέβη εἰς τὸν κῆπον ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας. Δέν του ἤρεσαν, φαίνεται, τὰ γέλια καὶ τὰ παιγνίδια μας, διότι ἐπλησίασε πολὺ σκυθρωπός, καὶ μου εἶπε μὲ ἀπότομον ὕφος :

— Δέσποινα, ἔλα μαζί μου ! ἔχω νὰ σου 'πῶ !

Ἐστάθηκα καὶ τον ἐκύτταξα, λαχανιασμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ τρέξιμον που ἔκαμνα διὰ νὰ κουνήσω τὰ μικρά μου ἀδέλφια, πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο. Ἤμουν ἕτοιμη νὰ τον ἀκολουθήσω. Δὲν ἦσαν ὅμως εὐχαριστημένα τὰ δύο μικρά.

— Νά ! κι' ὁ Μάριος τώρα ἔρχεται νὰ μας χαλάσῃ τὸ παιγνίδι μας ! εἶπεν ὁ Βρασίδας.

— Μὴν εἶσαι κακός, Μάριε ! Ἔλα καὶ σὺ νὰ παίξῃς μαζί μας ! ἐκράσθεσεν ἡ Λιλίκα.

Ἐχαμογέλασεν ὁ Μάριος, ἔσκυψε καὶ τα ἐφίλησε καὶ τὰ δύο, καὶ τους εἶπε γλυκύτατα :

— Ἀργότερα, ἀργότερα ! Θἄρθῃ πάλι ἡ Δέσποινα . . .

Τὸν ἠκολούθησα τότε εἰς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ κήπου, καὶ ὅταν ἐφθάσαμεν κοντὰ εἰς τὸ περίπτερον μὲ τὴν ἀναδενδράδα, ποὺ μόλις διεκρίνετο χωμένον μέσα στὰ πυκνὰ περιπλοκάδια, ἐκαθήσαμεν εἰς ἕνα πάγκον, καὶ ὁ Μάριος ἤρχισε νὰ μου ὁμιλῇ διεξοδικῶς. Ἀλλοίμονον ! τί ἐπρόκειτο νὰ μάθω ! . . . Τὸ τριανταφυλλάκι, ποὺ δὲν ἐτόλμησα νὰ κόψω, ἦτο πραγματικῶς ξένον...

(Ἕπεται συνέχεια)

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΒΑ προχθὲς ἀφορμήν, ὁμιλῶν περὶ τῶν δικκοπῶν, νὰ σας ὑπενθυμίσω, ὅτι μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ἀναπαύσεις εἶνε καὶ ἡ ἀνάγνωσις. Ἴσως ἦτο ὅλως διόλου περιττόν, προκειμένου περὶ συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως», συνειθισμένων νὰ διαβάζουν τόσα ὡραῖα πράγματα καθ' ἑβδομάδα. Φυσικά, τώρα τὰς δεκκοπᾶς, τὸ ἑβδομαδιαῖόν μας φύλλον, ἔστω καὶ διπλοῦν ὅπως τὸ προχθεσινόν, δὲν εἶνε πλέον ἀρκετὸν διὰ τοὺς φιλαναγνώστας, τοὺς ἔχοντας ὅλας των τὰς ὥρας ἐλευθέρας, καὶ διὰ τοῦτο οἱ εἰρημένοι φιλαναγνῶσται ἔσπευσαν, πρὶν νὰ τούς το εἰπῶ ἐγώ, νὰ ὁπλισθοῦν καταλλήλως διὰ τὴν περίστασιν, νὰ προμηθευθοῦν καὶ ἄλλα ἀναγνώσματα ἐλαφρὰ καὶ εὐχάριστα, — προπάντων τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης της, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ προσὸν νὰ εἶνε καὶ ἠθικοὶ καὶ διδακτικοί.

Θὰ ὑπέθετε κανεὶς διὰ τοῦτο, ὅτι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν αἱ παραγγελίαι φθάνουν βροχηδὸν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως, καὶ ὅτι οἱ ὑπάλληλοι μόλις προφθάνουν νὰ τας ἐκτελοῦν.

Καὶ ὅμως ! Ναὶ μὲν αἱ παραγγελίαι εἶνε πολλαί, ἀλλὰ πάλιν δὲν εἶνε καὶ τόσαι, ὥστε νὰ μαρτυροῦν ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε κατ' ἐξοχὴν φιλαναγνῶσται. Ναὶ μὲν ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ μόνον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἐξοδεύει καλαιούς του τόμους καὶ βιβλία, ἀλλ' ἡ ἐξόδευσις αὐτή, ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ, δὲν εἶνε τόσον μεγάλη ὅσον θὰ ἦτο, ἂν ὁ ἴδιος πληθυσμὸς ἀπετελεῖτο ἀπὸ Ἀγγλόπαιδας, Γερμανόπαιδας ἢ Γαλλόπαιδας. Φαίνεται, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες δὲν εἶνε τόσον φιλαναγνῶσται, ὅσον θὰ ἐπεθύμει νὰ ἦσαν ὁ εἶλος τῆς προκοπῆς των καὶ τῆς προόδου των.

Διατί ἄρά γε ; Μήπως ἡ ἀνατροφή των εἶνε ἀτελής ; Μήπως εἰς τὸ Σχολεῖον δέν τους ἐμπνέουν τὴν ἀγάπην τοῦ βιβλίου ; Μήπως εἰς τὸ σπίτι δὲν ἔχουν τὸ παράδειγμα τῶν γονέων των καὶ τῶν μεγαλειτέρων ἀδελφῶν ; Μήπως ὁ νοῦς των εἶνε δοσμένος ἀλλοῦ, εἰς ταπεινὰ καὶ ἀνωφελῆ πράγματα, ὥστε νὰ ἐπιδιώκουν διασκέδασιν χωρὶς ὠφέλειαν καὶ χωρὶς ἀπόλαυσιν πνευματικήν ; Μήπως εἶνε φύσει ὀκνηροί, καὶ προτιμοῦν νὰ μὴ κάμνουν τίποτε παρὰ νὰ διαβάζουν ;

Δὲν εἰξεύρω· εἰμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε τίποτε ἀπὸ αὐτά, καὶ νὰ εἶνε ὅλα αὐτὰ μαζί. Τὸ φαινόμενον μ' ἐνδιαφέρει, τὰ αἴτια δέν τα ἐξετάζω. Καὶ τὸ φαινόμενον εἶνε πολὺ λυπηρόν. Ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μικρὸς δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγνωσιν, οὔτε μεγάλος θὰ την ἀγαπήσῃ· λαὸς δὲ ὁ ὁποῖος δὲν ἀναγινώσκει, ἔθνος τὸ ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ καὶ δὲν προσέχει τὰ ἔργα τῆς διανοίας, δὲν εἰμπορεῖ νὰ σταθῇ ποτὲ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ οὔτε προοδεύει οὔτε μεγαλουργεῖ.

Σεῖς οἱ φιλαναγνῶσται, σεῖς οἱ ὁποῖοι ἀναγινώσκετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ἐπιστολήν μου μὲ προσοχήν, μὲ περιέργειαν, μὲ πόθον, διὰ νὰ μάθετε καὶ διὰ νὰ ὠφεληθῆτε κάτι, ἢ ἁπλῶς διὰ νὰ διασκεδάσετε, — θέ το πιστεύσετε ἂν σᾶς εἴπω ὅτι ὑπάρχουν καὶ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως», παιδιὰ ὅπως καὶ σεῖς, φοιτῶντα εἰς τὸ σχολεῖον, γνωρίζοντα ἀνάγνωσιν καὶ θεωρούμενα ἀνεπτυγμένα, — τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἀναγινώσκουν οὔτε τὸ φυλλάδιον ;

Ἐγὼ γνωρίζω δύο· τρία· ὑποθέτω λοιπὸν ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἄλλα.

Τότε διατί εἶνε συνδρομηταί; θὰ ἐρωτήσετε μὲ δικαίαν ἀπορίαν.

Εἶνε συνδρομηταὶ ἁπλούστατα διότι τὸ θέλουν καὶ τοῖς το ἐπιβάλλουν οἱ γονεῖς των. Λαμβάνουν τὸ φυλλάδιον, ρίχνουν μίαν ματιὰν εἰς τὰς εἰκόνας καὶ δὲν διαβάζουν τίποτε. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ διαβάσουν κανὲν Παιδικὸν Πνεῦμα. Καὶ ὅταν φίλοι των τοὺς ἐρωτοῦν πῶς τους φαίνονται π: χ: «Οἱ Ἀριστεῖς», ἀπαντοῦν περιφρονητικῶς: «Πφ! τί σχολό! Τὸ πιστεύεις ποῦ δέν το διαβάζω ;» Οἱ φίλοι των διαμαρτύρονται, ἀλλ' αὐτοὶ δῆθεν εἶνε ἀμετάπειστοι. Οἱ γονεῖς των τοὺς μαλόνουν, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν δίδουν μίαν πεντάραν. Δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀνάγνωσιν, ἐτελείωσε ! Νουθεσίαι, εἰρωνεῖαι, τιμωρίαι, ὅλα εἶνε περιττά.

Φνταισθῆτε τώρα τί διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐκείνων παιδίων, τὰ ὁποῖα εἶνε συνδρομηταὶ ἀκόμη καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων των, — διότι ὑπάρχουν καὶ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν ἀνάγνωσιν... πολυτέλειαν, — καὶ πληρώνουν τὴν συνδρομήν των ἀπὸ τὰς οἰκονομίας των, καὶ θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ στερηθοῦν κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί, παρὰ τὴν ἑβδομαδιαίαν ἀπόλαυσιν τῆς Διαπλάσεως.

Ἰδοὺ ἀληθινοὶ φιλαναγνῶσται ! Τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, διότι εἶνε εἰλικρινὴς καὶ ἔχει ρίζας βαθείας, θὰ την διατηρήσουν καὶ ὅταν μεγαλώσουν, γινόμενοι δὲ πολῖται, θὰ εἶνε οἱ πλέον ἐκλεκτοί, οἱ πλέον ἀνεπτυγμένοι, οἱ πλέον πολιτισμένοι τοῦ Ἔθνους των.

Σημειώσατε, ὅτι ὅλοι οἱ ἐξοχοι ἄνδρες, οἱ διακριθέντες εἰς τὰ ποικίλα στάδια καὶ ἐπαγγέλματα, εἴτε ἐπιστήμονες, εἴτε στρατιωτικοί, εἴτε καλλιτέχναι, εἴτε συγγραφεῖς, εἴτε ἐφευρέται, ὅλοι ἠγάπησαν παιδιόθεν τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ὡμολόγησαν ὅτι εἰς τὴν ἀγάπην αὐτὴν ὀφείλουν τὴν εὐδοκίμησίν των καὶ τὸν ἀνθρωπισμόν των !

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΟΥΚΟΣ

— Μά, τί κοῦκος εἶσαι, καϊμένε ! μοῦ ἐφώναξε προχθὲς ἡ Κυρὰ-Μάρθα, κ' ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον διὰ ποίαν ἀφορμήν...

Αὐτὸ ὅμως μοῦ ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ σας γράψω μερικὰ περίεργα πράγματα γιὰ τὸ πουλί, τὸ ὁποῖον λέγεται κοῦκος.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ἐπικρατεῖ ἡ πρόληψις ὅτι, ἅμα πρωτακούσῃ κανεὶς τὴν φωνὴν τοῦ κούκου, πρέπει νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὴν τσέπην του καὶ νὰ βγάλῃ ὅ,τι νόμισμα τύχῃ νὰ πιάσῃ ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἂν πιάσῃ χρυσό, σημαίνει ὅτι ἄφθονα κέρδη θὰ ἔχῃ τὸ ἐρχόμενον ἔτος· ἂν ἀσημένιο, ὅτι ἐπίσης θὰ ἔχῃ ἀρκετὰ κέρδη· ἂν δεκάρα ἢ πεντάραν, ὅτι δὲν θὰ του λείψουν τὰ χρήματα.

Ἂν ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ κούκου ἀπὸ δεξιά, εἶνε καλὸς οἰωνός, ἂν ἀκουσθῇ ἀπὸ ἀριστερά, κακὸς οἰωνός.

Εἰς τὴν Σκωτίαν πιστεύουν ὅτι τὸ πρῶτον τραγοῦδι τοῦ κούκου ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς γεωργούς.

Εἰς τὴν Δανίαν, ἅμα ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ κούκου, οἱ γέροι καὶ τὰ κορίτσια στέκονται καὶ μετροῦν πόσας φορὰς θὰ την ἀκούσουν. Καὶ διὰ μὲν τοὺς γέρους ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς σημαίνει πόσα χρόνια ἔχουν νὰ ζήσουν ἀκόμη, διὰ τὰ κορίτσια ὅμως πόσα χρόνια θὰ περάσουν ἕως ὅτου ὑπανδρευθοῦν.

Αὐτὴ ἡ δεισιδαιμονία ὑπάρχει καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν.

Ἀλλὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὸ μόνον βέβαιον καὶ αὐθεντικὸν εἶνε ὅτι ἅμα ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ κούκου, σημεῖον ὅτι ἦλθεν ἡ ἄνοιξις, — ἰδίως ὅταν ἀκουσθοῦν δύο κοῦκοι. Διότι, ὅπως λέγει ἡ ἑλληνικὴ παροιμία, «ἕνας κοῦκος δὲν φέρνει τὴν ἄνοιξιν.»

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

— Τσίου. . . τσίου. . . τσίου. . .

Ἀκούονται φιλιὰ καὶ τραγουδάκια... ἐξ μαῦρα μαργαριταράκια λαμποκοποῦν... τρεῖς οὐρίτσες τόσες δὰ ξετρυπόνουν λιγάκι ἀπὸ τὴ φωλίτσα. Καὶ ἀπὸ 'πάνω ἁπλόνει τὰ ζεστὰ φτεράκια της ἡ μαμμά, ἡ κυρὰ Σπουργίταινα, μιὰ τόσηδὰ μικρὴ νοικοκυρούλα, ποῦ δὲν τὴν μέλει καθόλου γιὰ μόδες καὶ στολίδια, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδάκια της, τὰ μικρά της σπουργιτάκια. . .

Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἔχει τὸ σπιτάκι της, — δηλαδὴ τὴ φωλιά της, — ἐπάνω σὲ μιὰ λεύκα, στὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας. Κάτω στὸ δρόμο, πᾶνε κ' ἔρχονται ἀμάξια, κάρρα, βιζαβί καὶ τραμβάγια. Καμμιὰ φορὰ μπερδεύονται οἱ τροχοί των, καὶ οἱ ἀμαξάδες φωνάζουν σὰν δαιμονισμένοι. Τρέχουν ποδήλατα, καὶ πολλὲς φορὲς οἱ ποδηλάται πέφτουν μέσα στὰ χώματα ἢ τὲς λάσπες, οἱ σκύλοι γαυγίζουν, τὰ γαϊδούρια γκαρίζουν, — καὶ γίνεται μιὰ φασαρία κ' ἕνα κακὸ ἀπερίγραπτο!

Καὶ ὅμως ἐπάνω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὀχλοβοή, τὰ πουλιὰ πᾶνε πολλὲς φορὲς καὶ κτίζουν τὲς φωλιές των στὰ κλαδιά ποὺ τα κουνᾷ ὁ ἀέρας.

Πῶς δὲν φοβοῦνται! . . . Μά, γιατὶ νὰ φοβηθοῦν; Τάχα καὶ ἡ γῆ δὲν κινεῖται εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα; Δὲν γυρίζει σὰν σβοῦρα; Καὶ ὅμως, κτίζουν καὶ οἱ ἄνθρωποι σπίτια ἐπάνω στὴ γῆ, χωρὶς νὰ φοβηθοῦν.

Ἄνοιγαν τὰ μαῦρα μαργαριταράκια, — δηλαδὴ τὰ ματάκια τῶν μικρῶν πουλιῶν, — ποῦ εἶνε γύρω-γύρω σὰν γαζωμένα μὲ κίτρινη κλωστή. Ἄνοιγαν καὶ τὰ στοματάκια μὲ τὲς τριανταφυλλιὲς μυτούλες, κ' ἐρωτεῦσαν.

— Καλὲ μαμμά, τί βουΐζει ἔτσι;

Καὶ ἡ κυρὰ Σπουργίταινα ἀπαντοῦσε φιλοσοφικώτατα:

— Βουΐζει ἡ Ἀθήνα.

— Καί. . . εἶνε κακιὰ ἡ Ἀθήνα;

— Ὄχι, πουλάκια μου. Κάνετε νάγε. . .

Ὅπως ἔλα τὰ παιδάκια, ἔτσι καὶ τὰ σπουργιτάκια ἄκουαν κ' ἐπίστευαν ὅ,τι τους ἔλεγε ἡ μαμμά των. Ἔκλειναν λοιπὸν τὰ ματάκια των, κ' ἔκαμναν νάνι· καὶ ὕστερα πάλιν ἐξυπνοῦσαν καὶ ἀρχίζαν νὰ φιλιοῦνται καὶ νὰ κελαδοῦν:

— Τσίου. . . τσίου. . . τσίου. . .

. . . . . .

— Αἴ! Αὐγουστῆ! νὰ μιὰ φωλιὰ μὲ σπουργιτάκια, ποῦ γκρεμίσθηκε ἀπὸ τὸ δένδρο! . . .

Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας, ἐκεῖ κάτω ποῦ ἦταν πρῶτα ἕνα παλαιὸ σπίτι, εἶχαν μαζευθῆ μιὰ μέρα ἕνα σωρὸ ἐργάται, μὲ σκάλες, μὲ σχοινιά, μὲ πριόνια καὶ σκεπάρνια.

Ἔρριχναν κάτω τὸ σπίτι, γιὰ νὰ κτίσουν ἕνα πολὺ ὑψηλὸ τρίπατο ξενοδοχεῖο.

—Καλὲ μαμμά, εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι αὐτοί; εἶχαν ἐρωτήσῃ πάλιν τὰ σπουργιτάκια.

— Ὄχι, πουλάκια μου, μὴ φοβᾶσθε! εἶχεν ἀπαντήσῃ ἡ μητέρα.

Καὶ ὅμως ἦτο πολὺ φοβισμένη καὶ αὐτή!

— Αἴ! Αὐγουστῆ! νὰ μιὰ φωλίτσα!

Ἔξαφνα ἕνα σχοινὶ ἐτεντώθη στὸ κλαδί, καί, καθὼς το ἐτράβηξαν οἱ ἐργάται, νά! καὶ κουτρουβαλίζει ἡ φωλίτσα, καὶ πέφτει κάτω στὰ χώματα. Αἱ μύτίτσες ἐτσίριζαν, τὰ ματάκια ἦσαν μισοκλεισμένα ἀπὸ τὴν τρομάρα. Ἡ δυστυχισμένη μαννούλα ἔκαμνε γῦρες πολὺ χαμηλά, κ' ἔλεγε ἀπὸ μέσα της:

—Ἀχ! καὶ νὰ εἶχα χέρια μεγάλα νὰ σηκώσω τὰ παιδάκια μου, πρὶν μοῦ τὰ πάρουν αὐτοὶ οἱ γίγαντες μὲ τὰ σκονισμένα γένεια!

Ἀλλοίμονον!... Ἕνας ἐργάτης σκεπάζει τὰ πουλάκια μὲ τὸ κασκέτο του. Καὶ ὕστερα παίρνει αὐτὸς τὸ ἕνα, καὶ δίνει τὰ ἄλλα δύο εἰς δύο ἄλλους συντρόφους του.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος βασιλεύει αὐτὴν τὴν στιγμήν, κατακόκκινος, ἐκεῖ κάτω, πέρα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, — ἡ ἐργασία τελειόνει... Καὶ φεύγουν οἱ γίγαντες μὲ τὰ σκονισμένα γένεια.

Τί ἔμεινε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ εὐτυχισμένο σπιτικό;

Μιὰ φωλίτσα ἄδεια, κυλισμένη στὰ χώματα καὶ μιὰ σπουργίταινα ποῦ κλαίει καὶ ὀδύρεται, — ἀλλὰ ποιος ν' ἀκούσῃ τὰ σιγανὰ κλάμματά της μέσα στὴ φασαρία καὶ τὴ βοὴ τῆς Ἀθήνας;

Ἀχ! τί πόνοι μεγάλοι ποῦ κρύβονται καμμιὰ φορά, μέσα στὲς μικρὲς καρδούλες, ποῦ εἶνε τόσο μικροῦλες, σὰν μικρούλια φασουλάκια!

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

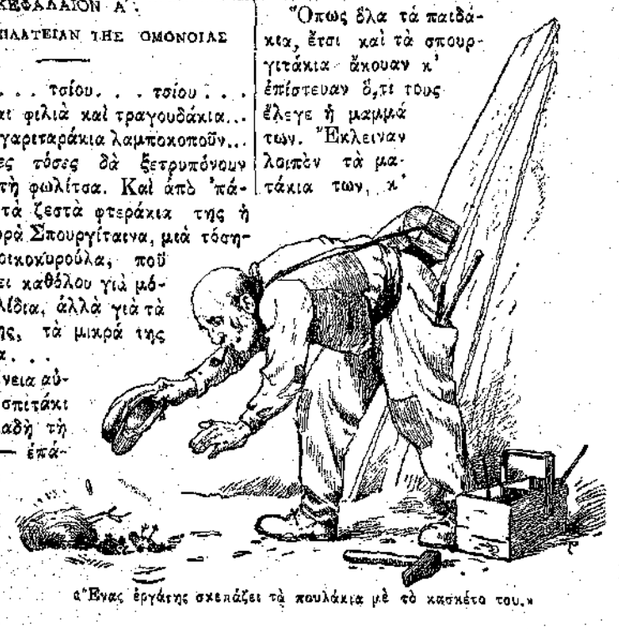

«Ἕνας ἐργάτης σκεπάζει τὰ πουλάκια μὲ τὸ κασκέτο του.»

«Κλαίει καὶ ὀδύρεται.»

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)

Ἐπεσκέφθησαν αὖτω καὶ τὸν ἄλλον λιμένα τῆς Ἀντιγόας, ὅστις ὀνομάζεται Ἀγγλικὸς Λιμὴν καὶ κεῖται ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς ἀκτῆς τῆς νήσου, ἦτο δὲ ἄλλοτε ὠχυρωμένος καὶ ἐφωδιασμένος μὲ στρατῶνας καὶ ὁπλοστάσια.

Γρήγορα ἐπέρασαν αἱ τέσσαρες ἡμέραι μὲ τοὺς περιπάτους, τὰς ἐκδρομὲς καὶ τὰ γεύματα. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἐξεκινοῦσαν οἱ νεαροί μας περιηγηταί, χωρὶς νὰ τους μέλῃ καὶ πολὺ διὰ τὴν ζέστην. Τὸ βράδυ ἀνεπαύοντο εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, μέσα εἰς τὸ πλοῖον, καὶ μόνος ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς ἔμενεν ἔξω μὲ τοὺς γονεῖς του. Ἄλλως τε ὁ Τωνῆς Ρενὼ διεκήρυττεν ὅτι ὁ Οὐμβέρτος δὲν ἐπέστρεφε μαζί των εἰς τὸ πλοῖον, διότι «κάποιος λόγος» ὑπῆρχε, μὲ ἄλλους λόγους, τὸ συνοικέσιόν του μὲ μίαν νεάνιδα ἀποικογενῆ ἀπὸ τὴν Βαρβάδος, καὶ ὅτι οἱ ἀρραβῶνες ἐπρόκειτο νὰ γίνουν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των διὰ τὴν Εὐρώπην.

Ἐγελοῦσαν δὲ μὲ αὐτὰ τὰ φαντασιοκοπήματα, τὰ ὁποῖα ὁ σοβαρὸς κ. Πάττερσων ἔπαιρνε πάντοτε ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν.

Τὴν παραμονὴν τοῦ ἀπόπλου πάλιν ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τὸν Χάρρην Μάρκελ ν' ἀνησυχήσῃ πολύ.

Τὸ ἀπόγευμα, ἐπλησίασεν εἰς τὸ πλοῖόν του μία λέμβος, ἡ ὁποία εἶχεν

ἐκκινήσῃ ἀπὸ ἓν ἀγγλικὸν βρίκιον. Τὸ βρίκιον τοῦτο ὠνομάζετο «Σημαία» καὶ ἤρχετο ἀπὸ τὴν Λίβερπουλ. Ἕνας ναύτης του ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ «Γοργοῦ» καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν κυβερνήτην.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ τον ἐκύτταξεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ θαλαμίσκου του. Τὸν ἤκουσε μάλιστα νὰ ὁμιλῇ, καὶ ἀπέφυγε νὰ παρουσιασθῇ. Ἄλλως τε δὲν τον ἐγνώριζεν ἢ τὸ ὅμως πιθανὸν νὰ εἶχε ταξειδεύσῃ αὐτὸς ὁ ναύτης ἄλλοτε μὲ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, καὶ νὰ ἤθελε νά τὸν ἐπισκεφθῇ...

Τὸν ὑπεδέχθη ὁ Κόρτης, μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὸ κατάστρωμα.

— Θέλετε νὰ μιλήσετε τοῦ πλοιάρχου Πάξτων; τὸν ἠρώτησε.

— Μάλιστα, σύντροφε, ἀπήντησεν ὁ ναύτης. Αὐτὸς δὲν κυβερνᾷ τὸν «Γοργόν»;

— Τὸν γνωρίζετε;

— Ὄχι. . . Μὰ ἔχω ἕνα φίλον, ποῦ ἀνήκει, χωρὶς ἄλλο, στὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ. . .

— Ἄ! καὶ λέγεται ὁ φίλος σας;

— Φόρστερ. . . Τζὼν Φόρστερ.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀφοῦ ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκρινε καλὸν νὰ ἐξέλθῃ, ἐντελῶς καθησυχασμένος.

— Εἶμαι ὁ πλοίαρχος Πάξτων, εἶπε.

— Πλοίαρχε . . . εἶπεν ὁ ναύτης καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν σκοῦφόν του διὰ νὰ χαιρετίσῃ.

— Τί θέλετε; . . .

— Νὰ σφίξω τὸ χέρι ἑνὸς φίλου μου.

— Ὁ ὁποῖος λέγεται; . . .

— Τζὼν Φόρστερ.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ὁ Τζὼν Φόρστερ εἶχε πνιγῆ εἰς τὸν ὅρμον τῆς Κόρκ. Ἐνθυμήθη ὅμως ὅτι εἶχε δώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μπὼμπ εἰς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὸ πτῶμα εἶχεν ἐκβρασθῇ εἰς τὴν ἀκτήν. Ἂν ἤκουαν οἱ ἐπιβάται ὅτι δύο ναῦται ἐχάθησαν πρὸ τοῦ ἀπόπλου, χωρὶς ἄλλο κάτι θὰ ὑπωψιάζοντο.

Δι' αὐτὸ ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀπήντησεν:

— Ὁ Τζὼν Φόρστερ δὲν εἶνε στὸ καράβι. . .

—Δὲν εἶνε; ἐπανέλαβε μὲ ἀπορίαν ὁ ναύτης. Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔλεγα ὅτι θὰ τον εὕρισκα ἐδῶ.

— Δὲν εἶνε, σᾶς λέγω, ἢ μᾶλλον δὲν εἶνε πλέον. . .

— Μήπως του συνέβη κανένα δυστύχημα;

— Ἦτον ἄρρωστος, ὅταν ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ξεμπαρκάρῃ. . .

Ὁ Κόρτης πάλιν ἐθύμασε τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματος τοῦ ἀρχιπειρατοῦ. Ἂν ὅμως ὁ ναύτης τῆς «Σημαίας» ἐγνώριζε τὸν πλοίαρχον Πάξτων, τὰ πράγματα βεβαίως θὰ ἐπήγαιναν ἄσχημα διὰ τὸν Χάρρην Μάρκελ καὶ τοὺς συντρόφους του.

— Εὐχαριστῶ, πλοίαρχε! εἶπε τότε ὁ ναύτης καὶ κατέβη εἰς τὴν βάρκαν, πολὺ λυπημένος, διότι δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὸν φίλον του.

Καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθη:

— Μὰ αὐτὸ τὸ παιγνίδι ποῦ παίζομεν εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον! ἀνέκραξεν ὁ Κόρτης.

— Ἴσως. . . ἀξίζει ὅμως τὸν κόπον.

— Ἀδιάφορον! Τί νά σου 'πῶ, Χάρρη. . . δὲν βλέπω τὴν ὥραν πότε νὰ ξαναβγοῦμε στὸν ὠκεανό! Ἐκεῖ τοὐλάχιστον δὲν θἄρχωνται νὰ μας τρομάζουν οἱ ἀδιάκριτοι. . .

—Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ τὴν ὥρα του, Κόρτη. Αὔριον μάλιστα, ὁ «Γοργὸς» κάνει πανιά. . .

— Γιὰ ποῦ;

—Γιὰ τὴ Γουαδελούπα. . . Αὐτή, ἐπὶ τέλους, εἶνε γαλλικὴ ἀποικία καὶ ὄχι τόσον ἐπικίνδυνος ὅσον αἱ ἀγγλικαὶ ἀποικίαι. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΓΟΥΑΔΕΛΟΥΠΑ

Ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία χωρίζει τὴν Ἀντιγόαν ἀπὸ τὴν Γουαδελούπαν, ἢ μᾶλλον τὸ σύμπλεγμα τῶν νήσων, τὸ ὁποῖον περιλαμβάνεται ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν ταύτην, δὲν εἶνε παρὰ μόνον 100 ἕως 120 μίλια, —ἀπόστασις εἰκοσιτεσσάρων τὸ πολὺ ὡρῶν διὰ τὸν «Γοργόν», ἂν ὁ ἄνεμος ἦτο εὐνοϊκός.

Δὲν ἦτο ὅμως. Ἡ νηνεμία, ἢ μᾶλλον ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνέμου, ἐπεβράδυναν τὸν δρόμον τοῦ πλοίου, ἂν καὶ ὅλα τὰ πανιά του ἦσαν ἀνοικτά. Καὶ τὸ κῦμα ἀκόμη ἦτο ἐναντίον, — κῦμα βραχὺ καὶ ὁρμητικόν, παρ' ὅλην τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ ἀνέμου, διότι ἔρχεται ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὠκεανὸν καὶ ἐκσπᾶται ὑπὸ ἀντιθέτων ρευμάτων.

Προέκυψεν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ κ. Πάττερσων συνέλαβε καὶ διετύπωσε ἀμφιβολίας τινὰς περὶ τῆς ἀποτελεσματικότητος τῶν κουκουτσιῶν τοῦ κερασιοῦ, ὡς μέσων προληπτικῶν κατὰ τῆς ναυτίας.

Ἡ Γουαδελούπα ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μεγάλας νήσους: τὴν Χαμηλὴν Γῆν πρὸς δυσμάς, καὶ τὴν Μεγάλην Γῆν πρὸς ἀνατολάς. Ἡ ὁλικὴ ἐπιφάνεια ἀμφοτέρων συμπασοῦται εἰς 1603 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ ὁ πληθυσμός των εἰς 136,000 κατοίκων.

Ὁ «Γοργὸς» ἔμεινε δύο σχεδὸν ἡμερονύκτια εἰς τὸ πέλαγος, καὶ μόλις τὴν πρωΐαν τῆς 18 Αὐγούστου ἐνεφανίσθη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὅρμου, ὅπου ἐκβάλλει ὁ μεταξὺ τῶν δύο νήσων σχηματιζόμενος στενὸς πορθμός. Εἰς τὸν μυχὸν τοῦ ὅρμου τούτου, τὸν ὁποῖον προστατεύει σύστᾶς μικρῶν νησίδων, κεῖται ἡ πόλις Πόιντ-ἀ-Πίτρ.

Πέντε μόνον ἔτη εἶχαν περάσῃ, ἀφ' ὅτου ἡ οἰκογένεια τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιὼ εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὰς Ἀντίλλας διὰ τὴν Νάντην τῆς Γαλλίας, ἐν ξαιρέσει ἑνὸς πρὸς μητρὸς θείου του, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ εἰς τὴν εἰρημένην πόλιν. Δι' αὐτὸ ὁ νεαρὸς Λουδοβίκος

«Ἕνας ναύτης ἀνέβη ....» (Σελ. 229, στήλ. α'.)

εἶχε διατηρήσῃ ζωηρῶς εἰς τὴν μνήμην του τὴν γενέτειράν του νῆσον, καὶ καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἐκεῖ τὸ πλοῖον, αὐτὸς ἐδείκνυεν εἰς τοὺς συμμαθητάς του τὰς διαφόρους τοποθεσίας της, καὶ τοὺς ἔλεγε τὰς ὀνομασίας των.

Ὁ θεῖός του, ὁ κ. Ἐρρίκος Μπαρράν, ἄγαμος καὶ ἡλικίας 47 ἐτῶν, ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους γαιοκτήμονας τῆς νήσου. Ἡ περιουσία του, ἡ ὁμιλητικότης του, ὁ ἀνοικτόκαρδος χαρακτήρ του, τὸ συμπαθητικὸν πρόσωπόν του, αἱ διασκεδαστικώταται παραδοξολογίαι του, τὸν ἔκαμναν ἀγαπητὸν εἰς πάντας ὅσοι τὸν ἐγνώριζαν.

Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί χαράν, μὲ τί συγκίνησιν μάλιστα, ἔσφιξε τὸν Λουδοβίκον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἅμα ὁ «Γοργὸς» ἐπόντισε τὴν ἄγκυράν του.

— Καλῶς ὡρίσες, ἀγαπητέ μου Λουδοβίκε, ἀνέκραξε. Τί εὐτυχία! νὰ σε ξαναδλέπω ἔπειτα ἀπὸ πένες χρόνια ποῦ λείπεις! Ἂν δὲν ἄλλαξα κ' ἐγὼ ὅσον ἐσύ, ἂν δὲν ἔγινα γέρος εἰς τὸ διάστημα ποῦ ἐσὺ ἐγενόσουν παληκάρι, αἴ! μὰ τότε ὅλα πᾶνε καλά!

— Θεῖέ μου, εἴσθε πάντα ὁ ἴδιος! τὸν ἐβεβαίωσεν ὁ Λουδοβίκος, ἐνῷ τὸν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χέρι διὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ πρὸς τοὺς συμμαθητάς του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζευθῆ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα.

— Τότε, ὅλα πᾶνε περίφημα! ἐπανέλαβεν ὁ θεῖος.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀριστεῖς:

— Καλῶς ὡρίσατε καὶ σεῖς, νεκροὶ τοῦ ἀνεψιοῦ μου σύντροφοι, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι ἡ ἀποικία αἰσθάνεται μεγάλην χαράν, διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν μαθητῶν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Ἔσφιξεν ὅλων τὰ χέρια ὁ ἐξαίρετος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ ἔπειτα, ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν Λουδοβίκον:

— Καὶ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τὰ παιδιά, ὅλοι καλὰ εἶνε ἐκεῖ κάτω... στὴ Νάντη;

— Ὅλοι καλά, θεῖέ μου... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ πρέπει νὰ σας ἐρωτήσω, ἂν σας ἔγραψαν τί κάνουν...

— Πραγματικῶς, προχθὲς ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν ἀδελφήν μου... Ὅλοι εἶνε λαμπρὰ εἰς τὴν ὑγείαν των... Καὶ μου γράφουν νὰ σου κάμω καλὴν ὑποδοχήν... Ἤτον ἀνάγκη, βλέπεις, καὶ νὰ μοῦ το γράψουν! Θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ, τὴν ἀδελφούλα μου, τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα, κι' αὐτὴ καὶ τὸ σπιτικό της...

— Ὦ! τί χαρὰ που θὰ κάνωμε, θεῖέ! Διότι ἕως τότε, κ' ἐγὼ θὰ τελειώσω τὰς σπουδάς μου, καὶ θὰ εἶμαι χωρὶς ἄλλο στὴν Νάντην...

— Ἐκτὸς ἂν εἶσαι ἐδῶ, ἀνεψιέ μου, γιὰ νὰ μου κάμῃς συντροφιά!... Ἔχω κ' ἐγὼ τὰ σχέδιά μου σ' αὐτὸ ἐπάνω.. Ἂς εἶνε!... Θὰ δοῦμε ἀργότερα!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπροχώρησεν ὁ κ. Πάττερσων, ὁ ὁποῖος ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν, καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, εἰς τὸν κ. Μπαρράν, καὶ εἶπε:

— Θὰ μοι ἐπιτρέψητε, κύριε, νὰ σας παρουσιάσω τοὺς φιλτάτους μοι μαθητάς...

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Γάλλος γαιοκτήμων. Ἀ! μὰ θὰ εἶνε ὁ κ. Πάττερσων, βέβαια... Πῶς εἶσθε, τί κάμνετε, κύριε Πάττερσων;

— Ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα, διότι ὁ διάπλους ἦτο ὀπωσοῦν δινώδης καὶ πολύσαλος...

— Σᾶς γνωρίζω, καλέ! διέκοψεν ὁ κ. Μπαρράν, ὅπως γνωρίζω καὶ ὅλους ἐδῶ τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς. Ἐτεῖς εἶσθε ὁ ἱερεύς των...

— Συγγνώμην, κύριε Μπαρράν, ὁ οἰκονόμος...

— Οἰκονόμος, ἱερεύς, ἕνα πρᾶγμα εἶνε! διέκοψεν ὁ Γάλλος σκασμένος στὰ γέλια. Ὁ ἕνας κρατεῖ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ κάτω κόσμου... ὁ ἄλλος τοῦ ἐπάνω!... Φτάνει μόνον νὰ εἶνε σωστοὶ οἱ λογαριασμοί, καί...

Ἐφ ᾧ ἔλεγεν αὐτά, ἐπηγαινοήρχετο ὁ κ. Μπαρράν ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον, καὶ ἐπὶ τέλους ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ κ. Ὀρατίου Πάττερσων μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε ἂν ἦτον ἱερεύς, θὰ ἔκαμνεν ὁ Μέντωρ δύο ἡμέρας χωρὶς νὰ εἰμπορέσῃ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς μαθητὰς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁ διαχυτικώτατος ἄποικος:

— Ἑτοιμασθῆτε πρὸς ἀπόβασιν, φίλοι μου.. θὰ μείνετε στὸ σπίτι μου, ὅλοι! Τὸ σπίτι μου εἶνε μεγάλο, καί, ἑκατὸ φορὲς περισσότεροι ἂν ἤσθε, πάλιν δὲν θὰ κτισθῆτε νὰ φᾶτε τὰς φυτείας μου!... Θά τους συνοδεύσετε καὶ σεῖς, κύριε Πάττερσων... καὶ σεῖς ἐπίσης, ἂν ἔχετε διάθεσιν, πλοίαρχε Πάξτων.

Ἡ τελευταία πρόσκλησις φυσικὰ δὲν ἔγινε δεκτή, ὅπως πάντοτε. Ἀλλ' ὁ κ. Μπαρράν, μὴ θέλων ποτὲ νὰ λέγῃ δύο φορὰς τὸ ἴδιον πρᾶγμα, δὲν ἐπέμενε.

— Καὶ ὅμως, κύριε Μπαρράν, παρετήρησε τότε ὁ Μέντωρ, ἂν καὶ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν σας, τὴν προσφερομένην μετὰ τόσης... πῶς νὰ τὸ 'πῶ;

— Μὴν το 'πῆτε καλλίτερα, κύριε Πάττερσων!

— Ἂν, ἐν τούτοις, πρόκηται νὰ σας δώσωμεν ἐνόχλησιν...

— Ἐνόχλησιν... σ' ἐμένα! Καλέ, φαίνομαι ἐγὼ ἄνθρωπος ποῦ μπορεῖ νὰ ἐνοχληθῆ;... Ἄλλως τε, τὸ θέλω!

Πρὸ τῆς ἐπιτακτικῆς αὐτῆς δηλώσεως, δὲν εἶχαν ἄλλο νὰ κάμουν παρὰ νὰ ὑπακούσουν.

Κατόπιν, ὅταν ὁ κ. Πάττερσων ἠθέλησε νὰ τῷ συστήσῃ κατὰ τύπους τοὺς ἐπιβάτας:

— Καλέ, τοὺς γνωρίζω ὅλους! ἐφώναξεν ὁ ἄποικος. Αἱ ἐφημερίδες ἔχουν γράψῃ τὰ ὀνόματά των, καὶ βάζω στοίχημα πῶς δὲν κάμνω λάθος... Νὰ οἱ Ἄγγλοι, ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ, ὁ Τζὼν Χόβχρτ, ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς.. ἔχω ἀλληλογραφίαν καὶ σχέσεις μὲ τὰς οἰκογενείας των εἰς τὴν Ἀγίαν Λουκίαν, τὴν Δομινίκαν, τὴν Ἀντιγόαν..

(Ἕπεται συνέχεια)

Ν. Πορφυρᾶς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 83ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν φυλλ. 1-2, σελ. 10.)

Ἀπὸ τὰ διακόσια σχεδὸν διηγήματα, τὰ ὁποῖα ὑποβλήθησαν εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν, ἐξηχώρισα μόνον δώδεκα. Εἶναι ἐκεῖνα ποῦ πέρνουν τὰ βραβεῖα καὶ τὸν Α'. Ἐπαινον, ὡραῖα καὶ τὰ δώδεκα, μὲ πολὺ μικρὰς διαφορὰς μεταξύ των, ὥστε καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα πῶς νὰ τὰ κατατάξω.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐσκέφθην νὰ βάλω πρῶτα τὸ ἐξυπνον διήγημα τοῦ Κίτρινου Ντόμινου, καὶ ἔπειτα τὸ διήγημα τοῦ Αἰόλου. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἶνε ὑπὸ τύπον ἐπιστολῆς· γράφει δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν ἡ κυρὰ Χονδρολαίμενα, ἡ γουρούνα. Καὶ ἐπειδὴ εἰς προηγούμενον διαγωνισμὸν ἐβραβεύθη καὶ ἐδημοσιεύθη διήγημα τοῦ αὐτοῦ τύπου, ἔκριναν ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ κάποια μίμησις, ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν ἀξίαν τοῦ διηγήματος, καὶ διὰ τοῦτο ἐπρόταξα τὸν Αἰόλον. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον θὰ ἐδυσκολευόμην πολὺ νὰ δώσω τὸ Α'. βραβεῖον εἰς τὸ Κίτρινο Ντόμινο, καὶ ἂν ἀπόμη δὲν ὑπῆρχε τὸ διήγημα τοῦ Μελτιάδου Κωνσταντινίδου.

Ἡ ὑπεροχή του εἶνε προφανής. Θὰ τὸ ἀνομολογήσουν ὅλοι, καὶ προπάντων οἱ δώδεκα ἐκλεκτοί, μεθαύριον ποῦ θὰ δημοσιευθῆ καὶ θὰ τὸ διαβάσουν. Ἓν μόνον ἐλάττωμα σπουδαῖον ἔχει· ὅτι παρατρέχει τὴν τελευταίαν ἀστειότατην εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ὁ Αἰόλος περιγράφει μὲ τὰς λέξεις: «ἀλληλοκρατούμενοι, ἀλληλοδαγκανόμενοι, σύρουν τὴν καλύβην τοῦ Πιστοῦ.. κτλ.» Εἰς τὸ διήγημα τοῦ Κωνσταντινίδου δὲν γίνεται λόγος διὰ τὸ ξενούνημα αὐτὸ τῆς καλύβης, ἡ ὁποία παρεσύρθη καὶ ἔτρεχε μαζὶ μὲ ὅλον τὸ σύμπλεγμα. Μία λεπτομέρεια, βλέπετε, ἡ ὁποία δὲν ἔπρεπε νὰ λείπῃ. Ἐν τούτοις τὸ διήγημα ἔχει τόσα ἄλλα προτερήματα, ὥστε ἀναντιρρήτως τὰ πρωτεῖα τοῦ ἀνήκουν.

Φυσικά, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐπεκταθῶ εἰς τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα ὅλων τῶν διηγημάτων. Μόνον θὰ παρατηρήσω τὸ ἑξῆς: Οἱ περισσότεροι διηγηματογράφοι μᾶς παρουσιάζουν τοὺς χοίρους πεινασμένους, λιμοκτονοῦντας. Διατί ἀρά γε; Διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴν κατ' οἶκον ἔρευναν; Δὲν ἠξεύρουν λοιπὸν ὅτι οἱ χοῖροι εἶνε πολὺ λαίμαργα ζῷα καὶ ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ πεινοῦν, — καὶ τόσῳ τραγικῶς μάλιστα, — διὰ νὰ καταβροχθίσουν ὅ,τι εὕρουν;

Ἄλλοι λέγουν, ὅτι ὁ σκύλος ἐδέθη ὑπὸ τοῦ κυρίου του «ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τῆς καλύβης». Διόλου· ὁ σκύλος ἦτο δεμένος ἁπλῶς ἀπὸ τὴν καλύβην, καὶ εἶχεν ἀναβῆ ἐπάνω εἰς τὴν στέγην διὰ νὰ ἐξαπλωθῆ.

Πόσα χάνει καὶ τὸ καλλίτερον διήγημα ἀπὸ μίαν τέτοιαν ἀνακρίβειαν, ἡ ὁποία μαρτυρεῖ ἔλλειψιν παρατηρητικότητος! Καὶ ἡ παρατηρητικότης εἰς τὰ διηγήματα εἶνε σχεδὸν τὸ πᾶν. Οἱ διηγηματογράφοι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προσεκτικοὶ διὰ νὰ ζωγραφίζουν, νὰ παριστάνουν τὰ πράγματα φυσικά, ἀληθινά, ὅπως εἶνε, ὅπως γίνονται εἰς τὴν φύσιν καὶ εἰς τὴν ζωήν. Τὸ ὕφος, ἡ γλαφυρότης, ἡ χάρις, ἡ εὐφυΐα, ὅλα αὐτὰ εἶνε δευτερεύοντα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μελτιάδης Κωνσταντινίδης*. [15Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἴολος* [13Ε]. — *Κίτρινο Ντόμινο* [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζαππεὶς* [9Ε]. — *Νυκτοκόραξ* [8Ε]. — *Φιλόπατρις Ἰάς* [7Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Μικρὸς Ραφαήλ*. — *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*. — *Πολικὸς Ἀστήρ*. — *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος*. — *Ζίνα*. — *Νιαγάρας*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Δούκισσα τῶν Σαλόνων*. — *Δρῦς τοῦ Κάμπου*. — *Νηνεμία*. — *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς*. — *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*. — *Μαῦρος Ἀετός*. — *Νοητὴ Ρομφαία*. — *Πανταχοῦ Παρών*. — *Ἠλεκτρικὸς Σπιρωθήρ*. — *Παιδικὴ Χαρά*. — *Ἄβρα τοῦ Πηλίου*. — *Κίτρινη Μάσκα*. — *Ἱππότης τοῦ Πηλίου*. — *Ἥρωὶς τοῦ Ζαλόγγου*. — *Ταπεινὸ Γιασεμί*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἀνθοφόρος Μάϊος*. — *Πυρειοκάλαμος*. — *Πίθηκος τοῦ Βορνέου*. — *Κρόταλος*. — *Ἄλας Μαστιγοφόρος*. — *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*. — *Μαγγαροφάγος*. — *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*. — *Ἀθῶα Καρδία*. — *Ἕλληνες Ἀθλητής*. — *Τζὼν Μπούλλ*. — *Δάσος Φοινίκων*. — *Αἰθερία Ψυχή*. — *Ἀμαζὼν τῆς Βουλώνης*. — *Κυνοσιρόδος*. — *Ὑψιπέτης Ἀετός*. — *Πάνος Γαλατης*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ζαχαριας Καβιδουλίνος*. — *Παπαφούτα τῶν Ἀγρῶν*. — *Ρίο-ντὲ Λὰ-Πλάτα*. — *Κορυβαίολος Ἕκτωρ*. — *Γάτος τῆς Ἀνατολῆς*. — *Ἀνδρέας Κοκκώνης*. — *Βασιλεὺς τῶν Χρυσανθέμων*. — *Κοζάκος*. — *Βασιλεὺς τῶν Ρόδων*. — *Ἀριέττα Ν. Τσαμαδοῦ*. — *Κυπριακὸς Ἀστήρ*. — *Μὶς Δόγκαν*. — *Σάτυρος*. — *Μυστηριώδης Φύσις*. — *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι*. — *Μενελίκ*. — *Λαμπρὸς Κιθαρῳδός*. — *Τρελλοδύσκος*. — *Φαληρικὴ Δροσιά*. — *Ἰτώ*. — *Κυμαϊκὸς Φάρος*.

Τὸ βραβευθὲν διήγημα τοῦ Μελτιάδου Κωνσταντινίδου θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλάκης βάζει πολλὴ ζάχαρι στὸ τσάϊ του.

Ἡ μητέρα του: — Μὰ τί κάνεις αὐτοῦ, παιδί μου· Πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ το πιῇς ἔσι γλυκό;

Ὁ Κουριοκεφαλάκης: — Τὸ κάνω ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ κουράζωμαι. Γιατὶ ἀφοῦ πιῶ αὐτό, θὰ βάλω καὶ ἄλλο, καὶ βάνοντας ἀπὸ τώρα, θὰ ἔχω ζάχαρι καὶ γιὰ τὰ δύο τσάϊα.

(Καὶ δίς του ἀνακάτωμα.)

Ἐσπέλη ἀπὸ τὸ Ἐλάτον τοῦ Λέσβου.

* * *

Ὁ διδάσκαλος, ἐνῷ δέρνει τὸν Κουριοκεφαλάκην, τοῦ λέγει:

— Ἂν ἦταν ἄλλος στὴ θέσι σου, παληόπαιδο!...

— Θά της ἔτρωγε ἐκεῖνος! διακόπτει ὁ Κουριοκεφαλάκης.

Ἐσπέλη ἀπὸ τὸν Λέοντα τῆς Χαιρωνείας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπέσῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόνουν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μου, συναποστέλλοντες καὶ λεπτὰ 50, διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

Ἐλήφθη καὶ ἡ φωτογραφία τῆς *Ἰδιοτρόπου Νεάνιδος*. Παρακαλῶ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ στείλουν τὰς ἰδικάς των διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν Γ'. Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, διότι ἡ προθεσμία λήγει τὴν 25 Ἰουλίου.

«Αἱ ὡραῖαι σου σελίδες, — μοῦ γράφει ἡ *Λευκὴ Νὺξ* ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν, — εἰς χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ θεῖά μας ἑλληνικὰ γράμματα εἶνε τόσον σπάνια, μοῦ προξενοῦν μεγίστην εὐχαρίστησιν, καὶ ὡς γνήσιος Ἕλλην δύναμαι νὰ σε βεβαιώσω ὅτι ὁσάκις λαμβάνω τὸ φύλλον σου αἰσθάνομαι μεγάλην χαράν». Σημειώσατε, ὅτι ἡ *Λευκὴ Νὺξ* ἀνήκει εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἀριστοκρατικωτέρας ἑλληνικὰς οἰκογενείας, ὅτι ὁ πατήρ του κατέχει ὑψηλὴν θέσιν, ὅτι συνήθως διαμένει εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ φαντασθῆτε πλέον ἂν γνωρίζῃ ξένας γλώσσας καὶ ἂν ἔχῃ πρόχειρα ξένα περιοδικά. Καὶ ὅμως βλέπετε τί αἰσθάνεται διὰ τὰ ἑλληνικά!.. Ἂς γίνῃ παράδειγμα εἰς μερικοὺς νεοπλούτους, οἱ ὁποῖοι μόλις ἀρχίσουν νὰ φελλίζουν ὀλίγα γαλλικά, περιφρονοῦν τάχα κάθε ἑλληνικὸν καὶ θέλουν νὰ περνοῦν ὡς Εὐρωπαῖοι!

Κολυμβητὰ τοῦ Καρτεσίου, σήμερον ἐγκρίνω καὶ τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ὡραῖον. Ἔχεις καιρὸν νὰ κακτήσῃς ὅ,τι ἔχασες καὶ ὁ ζῆλος σου μαρτυρεῖ ὅτι θὰ το κατορθώσῃς.

Τὰς εὐχάς μου διὰ τὰ γενέθλιά σου, *Γλωσσοκόπανα*. Τί εἶνε πάλιν αὐτὴ ἡ συλλογὴ τῶν εἰσιτηρίων ποὺ κάμνεις, καὶ τί εἰσιτήρια ἐννοεῖς Τοῦ τράμ ἀρά γε; Φαίνεται ὅτι ἐπίστευσες καὶ σύ, ὅτι ὁποιος μαζεύσῃ ἓν ἑκατομμύριον, πέρνει ἕνα πιάνο... Μὰ αὐτὸ εἶνε φάρσα, φιλτάτη μου!

Ὄχι δά, *Μικρὰ Βιολίστρια*! Τὰ πωληθέντα φύλλα τοῦ Α'. Διαγωνισμοῦ δὲν θὰ ξαναμετρηθοῦν καὶ εἰς τὸν δεύτερον πάει πλέον, ἐκεῖνος ἐτελείωσε· τώρα ἀρχίζομεν πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν Εἰς τὸν Σύλλογόν σας δώσατε ὅ,τι ἔνοια θέλετε· τὴν ἀξίαν του θὰ τὴν λάβῃ ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ ὄνομα. Ναί, δύνασται νὰ λάβῃ ψευδώνυμον καὶ ἡ ἀδελφὴ δικαιούχου ἀγαποῦ, ἐὰν πληρώσῃ 1 φρ.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις, *Πύργε τῆς Πέρας*. Βεβαίως, ἂν ἐβγασθῆτε ὅλοι οἱ Πειραιεῖς φίλοι μου, εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε θαύματα, ἀνάλογα πρὸς τὰ ἐν Βόλῳ. Οἱ ἐξάμηνοι συνδρομηταὶ λογίζονται εἰς τὸ κατὰ φύλλον ξεσπάθωμα.

Μικρὲ Ναύαρχε, μετὰ χαρᾶς σε βλέπω πάλιν εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Ὅταν θὰ στείλῃς τετράδια εἰς τοὺς δεχθέντας τὴν πρότασιν, γράψε τους τὴν ἐπιθυμίαν σου κ' ἐκεῖνοι ἂς κάμουν ὅ,τι θέλουν.

Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ, *Παιδικὴ Χαρά* [Ε]. Θὰ στερηθῆς τὴν ἐξοχήν, ἀλλὰ δὲν θὰ χωρισθῆς τὸ πιάνο σου, τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαπᾷς. Ἀλήθεια; τί σου ἀρέσει περισσότερον; ἡ μουσικὴ ἢ ἡ ἀστρονομία;

Ὁ κ. Μαρῖνος Σεγούρας, *Κρόταλε*, ἦτο ἄλλοτε συνδρομητής μου. Τώρα εἶνε φοιτητὴς καὶ γράφει πολὺ εὔμορφα διηγήματα καὶ ποιήματα. Χαίρω πού σου ἤρεσε τόσον τὸ διήγημά του.

Ἀπὸ συνήθειαν, *Νυκτοφύλαξ*, ἔγραψα 31 Δεκεμβρίου, ἐνῷ φέτος ὅλων τῶν συνδρομητῶν ἡ συνδρομὴ θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου, διότι ἕως τότε θὰ ἔχῃ συμπληρωθῆ ὁ τόμος. Καὶ εἰς τὰς ἀποδείξεις ἐπίσης γράφω 31 Δεκεμβρίου ὡς λήξιν, — ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει.

Ὀπτικὲ Τηλέγραφε, σ' ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα. Γράφε μου συχνὰ καὶ στεῖλέ μου τὰς Ἀσκήσεις σου ἐπὶ χάρτου κοινοῦ. Παρῆλθεν ἡ προθεσμία, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤρθησα νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρώτησίν σου, σὲ περιμένω.

Πολύ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, *Λίγλη ἐν Ζόφῳ* [ΕΕ]. Ὥστε τὴν ἐγγραφήν σου ἀφείλω ἐν μέρει εἰς τὸ *Ἀναβύσσιον Ρόδον*, τὸ ὁποῖον ἔβλεπες πάντοτε περιστοιχιζόμενον ἀπὸ τοὺς φίλους μου — τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου, — καὶ σου ἐκίνησε ἡ προσοχή, διότι... τοὺς ἐξέλαβες ὡς συνωμότας... Μὰ βέβαια, ὁ Σύλλογος των δέχεται καὶ γυναῖκας ὡς μέλη.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά σων. δέχομαι μετὰ χαρᾶς; εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Λευκὴν Νύκτα* (Γ. Γ. Α.) *Τρικαλιτοπούλαν* (Ε. Ε. Α.) *Ὀχοῦν Ἀμάραντον* (Δ. Κ. ΐ), εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν τὰ γράφεις αὐτὰ διὰ νὰ με κολακεύσῃς· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Ναύτην τῆς Προποντίδος* (Χ. Π. Π. τώρα τὸ φύλλον στέλλεται ἀπ' εὐθείας· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ διακριθῆς, καὶ πρῶτον σοῦ συνιστῶ νὰ ἐπιμεληθῆς τὴν ὀρθογραφίαν·) *Ἠρωΐδα τοῦ Καθήκοντος* (Δ. Ι. Π ἰδοὺ αὐτὸ ποὺ προτιμᾷς·) *Ἄβραν τῆς Ἀνοίξεως* (Σ. Μ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ το ἐσημείωσα εἰς τὰς Ἀσκήσεις σου·) *Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν* (Ο. Ν. Ν. τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλεύθερον· κομψὴ ἡ ἐπιστολή σου ὅπως καὶ τὸ χαρτί της·) *Ρόδον τοῦ Φαλήρου* (Ε. Γ. Κ. φίλησέ μου τὸν μικρὸν ἀδελφόν σου.) *Λατάνιαν* (Κ.Δ.Κ. σοῦ ἀρέσει αὐτό; πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν μοῦ γράψῃς συχνά.) *Γαλῆν τῆς Ἀγαύρας* (Φ Δ.Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον· καὶ σὺ ἐπιθυμῶ νὰ μιμηθῆς τὴν ἀδελφήν σου.) καὶ *Τέκνον τοῦ Κορᾶ* (Κ. Μ. Κ. αὐτὸ βεβαίως θὰ προτιμᾷς· πολλὰ χαιρετίσματα εἰς τὰ ἀδέλφια σου, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐνθυμοῦμαι.)

Τὸ ψευδώνυμον «Ἔαρ τοῦ Μαΐου», τὸ ὁποῖον προτείνει ὁ φίλος μου Γ. Ν. Π. δὲν λέγει τίποτε, καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἄλλο· Ἂς μου γράψῃ καὶ πρὸς ποίους προτείνει ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν; Τόμον ἔστειλα.

Ἀλλαγὴ Ψευδωνύμου: *Λίνδα* (αὐτὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς βραδεῖον ἔστειλα· διατί νὰ εἶμαι δυσηρεστημένη;)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα* μὲ τὸ *Χρυσὸ Καναριτάκι*, *Μικρὸν Βολιώτην*, *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Μόνωσιν* καὶ *Μικρὰν Βολιωτοπούλαν*. τὸ *Κόκκινον Κρίνον* μὲ τὴν *Νοητὴν Ρομφαίαν*. *Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν*, *Λοπίδα τῆς*

Ἀθηνᾶς, Μικρὰν Βιβλιοτοπούλαν καὶ *Περιβόλι τῆς Καρδιᾶς* — ἡ *Ἀφροδίτη τοῦ Λυκαυγοῦς* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα, Διονυσιάδα Πηγήν, Λέοντα τῆς Χαιρωνείας, Κυκλαμιὰν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν* — ὁ *Ναπολέων Πρῶτος* μὲ τὴν *Ὀπτασίαν Παραδείσου* καὶ *Ὄλυμπον* — ὁ *Θυμωμένος Κώνωψ* μὲ τὴν *Νοητὴν Ρομφαίαν* καὶ *Χαριτωμένο Ἀγγελοῦδι* — ὁ *Σθενελαΐδας* μὲ τὸν *Λόφον τοῦ Γάνου, Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς, Ἀθῶαν Καρδίαν, Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Φίλημα Σκιᾶς* — ὁ *Βασιλεὺς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* — ὁ *Τύλλος Ὀστίλλιος* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος, Σούρτα Φέρτα, Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* καὶ *Χρυσῆν Πεταλούδαν* — ὁ *Ἕλλην Ἀθλητὴς* μὲ τὴν *Ζαππίδα, Ταπειτὸ Γιασεμί, Μυροβόλον Χαραυγήν, Θερινὴν Βροχὴν* καὶ *Παιδικὴν Χαράν* — ὁ *Λέων τῆς Χαιρωνείας* μὲ τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Τρελὸ Ναυτάκι, Αὐγουστιανὴν Μούμιαν* καὶ *Μακρολαίμην* — ὁ *Μικρὸς Βιολιστὴς* μὲ τὸν *Μικρὸν Βολιώτην, Ἐνθυμοῦ, Ἀγροτικὴν Χάριν, Κάκιαν* καὶ *Ἁρμονίαν τοῦ Κόσμου* — ἡ *Ἡλιακὴ Ἀκτὶς* μὲ τὴν *Ὀχυρὰν Ἀκεῖνα, Κόκκινον Κρίνον, Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, Μαρίαν Ἀντουανέττα* καὶ *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* — τὸ *Μαγευτικὸν Δάσος* μὲ τὸ *Ἀκτινοβόλον Ἄστρον, Χειμωνιάτικον Ἥλιον, Κόκκινον Κρίνον, Ἱππότην τοῦ Ἠλίου* καὶ *Μενελίκ* — ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης* μὲ τὸν *Ζὸ Ζό, Ζαππίδα, Ἀθῶαν Καρδίαν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν* — ὁ *Μακρολαίμης* μὲ τὴν *Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Μυροβόλον Χαραυγήν, Νοητὴν Ρομφαίαν* καὶ *Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου* — τὸ *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* μὲ τὸν *Αἴθερα, Πεκρωμένον, Μαγευτικὸν Δάσος, Ζώρλιγκ* καὶ *Κόκκινον Κρίνον* — ὁ *Μεγιστεὺς* μὲ τὸ *Κόκκινον Κρίνον* — ὁ *Μικρὸς Λέσβιος* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας, Ἠλεκτρικὸν Σπιτθῆρα, Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Μικρὰν Βιολίστριαν* καὶ *Κορυφὴν τοῦ Παρνασσοῦ* — ὁ *Κρόταλος* μὲ τὴν *Δωρίδα Παρθένον, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Αἱμοσταγῆ Χρωστῆρα, Λάτριδα τῆς Δήμητρος* καὶ *Δήτητον Πήλιον* — ὁ *Φιάκας* μὲ τὴν *Κίτρινην Μάσκαν, Κουκουναροθρεμμένον, Πικραμένην Καρδούλαν, Ἀλκυονίδα* καὶ *Μπαρμπα-Δινάρδον* — ὁ *Ἔφηβος τῶν Ἀντικυθήρων* μὲ τὴν *Μὶς Δόγκαν* — ἡ *Σερενάτα τοῦ Σοῦμπερ* μὲ τὴν *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα, Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν, Ἀθῶαν Καρδίαν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν* — τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸ *Μαγευτικὸν Δάσος, Ἀγροτικὴν Χάριν, Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν, Δωδώνην* καὶ *Πτερόεσσαν Καρδίαν* — ἡ *Μυροβόλος Χαραυγὴ* μὲ τὴν *Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Ζὸ-Ζό, Σθενελαΐδαν, Θυμωμένον Κώνωπα* καὶ *Κελαϊδίστραν* — ὁ *Θετταλομάγης* μὲ τὴν *Δωρίδα Παρθένον, Βασίλισσαν τῶν Κυμάτων, Πρίγκιπα τῆς Ἐπταλόφου, Ἀδραν τοῦ Πηλίου* καὶ *Ζαππίδα* — ὁ *Μικρὸς Ναύαρχος* μὲ τὴν *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν, Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Ροδοδάκτυλον Ἠώ*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἰωβόλον Ὄφιν* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητὴς· ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀδιαθεσία σου ἐπέρασε·) *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας* (κατήντησαν κλέον τὸ σὸν συνήθεις αὐταὶ αἱ μικροκλοπαί, ὥστε... μὴ λάβῃς τὸν κόπον·) *Ταπειτὸ Γιασεμί* ([ΕΕ]) ἐδιάβασα τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Βόλον, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἦτο ... ἡ προτελευταία, ἀφοῦ τὸ ταξεῖδι ἀνεβλήθη·) *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* (διότι εἶχες λησμονήσει νὰ σημειώσῃς τὴν ἡλικίαν σου· διεφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται·) *Μελαγχολικὸν Ἐρημίτην* (ἔστειλα·) *Ροδιζουσαν Αὐγὴν* (φαίνεται ὅτι δὲν εἶχες σημειώσει τὰ ἀρχικά· ὅπου δήποτε νομίζω ὅτι δὲν σ' ἐνόησε κανείς, διότι τάρχικά σου συμπίπτουν μὲ πολλῶν φίλων μου·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον* ([ΕΕ] μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν μετάφρασιν τοῦ παραμυθιοῦ· ἔχεις ἀκόμη γαλλισμούς, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι γρήγορα θὰ συνειθίσῃς·) *Πεπόνι τῆς Μπάκραιας* (ἔστειλα·) *Ἀπαστράπτοντα Μανδύαν*, (εἶνε συνδρομήτρια, ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμόν της δὲν εἰμπορῶ νὰ το εἴπω·) *Ναυτοπόλαν τοῦ Μεσολογγίου* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν κ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· βεβαίως εἰς τὸν Β' θὰ λογαριασθῇ·) *Ἀδραν τοῦ Πηλίου* (καταλυπημένην ποῦ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἰδῇ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγὴν* εἰς τὸν Βόλον·) *Θετταλομάγνητα* (ἔστειλα· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Μυροβόλον Χαραυγὴν* (ἔστειλα [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Καλυψὼ Φαρδούλη* (ἠτο ἀκόμη καιρὸς·) *Ἔλατον τοῦ Αἴνου* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφήν, τοὺς στίχους καὶ τὴν συνέχειαν·) *Λόφον τοῦ Γάνου* (ὁ ὁποῖος ἐφθασεν εἰς Πόρτ-Σαΐδ·) *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς Ἀλέξ. Γ. Μακρῆν* (ἔλαβον·) *Serenata τοῦ Σοῦμπερ* (ναί·) *Μή-με-λησμόνει* (εὐχαριστῶ πολὺ· πάντοτε ἔχεις καιρόν·) *Ι. Σουρμελῆν* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· εὔχομαι τελείαν ἀνάρρωσιν εἰς τὸν φίλον Θ.Α.) *Ζωηρὰν Φλόγα* (ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς;) *Μαρίαν Δ. Πεζᾶ* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀδραν τῆς Ἐλευθερίας* (ποῦ ὁ «Θεῖος στὸν ἀέρα» τὴν ἔκαμε νὰ ξεκαρδισθῇ ἀπὸ τὰ γέλια· [Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν.) *Ἔφηβον τῶν Ἀντικυθήρων, Ἀφροδίτην τοῦ Λυκαυγοῦς* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ λαμπρὸν δελτάριον·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Μικρὸν Λέσβιον, Γ. Κ. Τρ.* (τὰ ἔστειλα·) *Εἰρήνην Σκαρίμβα* (τὰ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν τόμων σου φυλλάδια δύνασαι νὰ προμηθευθῇς ἐκ τοῦ γραφείου μου πρὸς 15 λεπτὰ ἕκαστον·) *Ροδόσταυρον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὰ τόσον καλὰ λόγια·) *Φάρον τῆς Σιτώπης* (ἔστειλα πάλιν τὰ τρία φύλλα·) *Κυανόλευκον Σημαίαν* (παραδεκτή·) *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ* (τὸ ἔστειλα τὴν 3 Ἰουνίου·) *Ἀστερόεντα Οὐρανὸν* (μὰ δὲν εἶδες τὴν προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ; στεῖλέ τας, θὰ σε περιμένω·) *Δαμαλάκι* (βεβαίως, ὅποτε καὶ ἂν γίνῃ ἡ ἀλλαγή, πληρόνει κανεὶς 1 δρ. ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ·) *Κόκκινον Κρίνον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ἀμαζόνα τῆς Βουλόνης* ([Ε] διὰ τοὺς τρυφεροὺς στίχους καὶ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Μεγιστέα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου.

Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐκφράζω μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

(Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθεισῶν Ἀσκήσεων τοῦ 86ου Διαγωνισμοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τέλους τῆς Β' Ἐξαμηνίας. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Ὀκτώβριον.)

302. **Δεξίγριφος.**

Ἑνώνεις μίαν πρόθεσιν
Μὲ ἄνθος τι ἄδρον,
Καὶ κάμνεις μὲ τὴν ἕνωσιν
Τιτᾶνα φοβερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου Σπ. Γκίνη

303. **Μεσαγραμματισμός.**

Στὸν βραχίονα τοῦ ἀνθρώπου
Θὰ με εὕρῃς ἄνευ κόπου.
Ἐὰν δμως ἐπιτύχῃς
Νὰ μαλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Μιὰ βασίλισσα ἀρχαία
Καὶ ὡραία θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύργου τῆς Πέρας

304. **Αἴνιγμα.**

Ὄνομα κύριον τὸ ἀρσενικόν μου.
Νόημα ξένον τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τύλλου Ὀστιλλίου

305. **Δίζυγον.**

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Πάντα κατασταθοῦν οἱ
★ ★ ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
★ ★ μάτων οὕτως, ὥστε
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ νὰ αναγινώσκεται: ὁ-
★ ★ ★ ★ ριζοντίως, ἄνω Μοῦ-
★ ★ σα, κάτω κράτος τῆς
★ ★ Εὐρώπης· καθέτως ἐξ
★ ★ ἀριστερῶν κατὰ στε-
ράν: ποταμός, μήτηρ ἥρως, θεὸς ἀρχαῖος, ἐπίρρημα χρόνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφήβου τῶν Ἀντικυθήρων

306. **Ἐπιγραφή.**

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης:

ΦΑΙΧΑ
ΟΥΥΚΣ
ΜΤΗΩΤ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεραιδοῦλας

307. **Ἀπροσδόκητον.**

Διατὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἔγραψε πρὸς τοὺς Ρωμαίους;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑψιπέτου Ἀετοῦ

308. **Ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν αἴσθημα ἱερόν:

1, Φωτίζει. 2, Στρατηγὸς Ἀθηναῖος. 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 4, Μέταλλον. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κροτάλου

Φωνηεντόλιπον.

★★★★ - τς - τιθσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταμπουρίνου

310. **Γρῖφος.**

11 τῇ

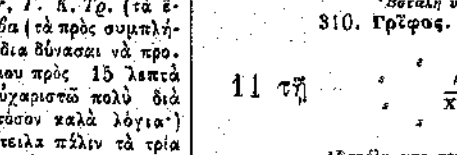

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πακτιχοῦ Παρόνεος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 20.

206. Νάρκισσος (Νάρ,κίς, σός.)— 207. Πύρρος-πυρρός.— 208. Ὁ Πανσέληνος, ἡ πανσέληνος.

209. ΑΕΡΝΑΙΑ
Ε Ω Ρ Ρ
ΡΩΜΑΙΟΣ
Ν Α Σ Ι
ΑΡΙΣΤΟΝ
Ι Ο Ο Ο
ΑΡΣΙΝΟΗ

210. ΧΑΡΑ
ΑΜΩΣ
ΡΩΜΗ
ΑΣΘΡ

211. *Σπεῦδε βραδέως.* — 212. Ἐκ τῶν ἀρχικῶν σχηματίζεται: τς-υς-πρπν-τ-σγν = *Τοῖς νέοις πρέπον τὸ σιγᾶν.* Καὶ ἐκ τῶν μεσαίων: ΣΟΦΟΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ (ΤόΣος, ΣολΟμών, ΝάΦθη, ΣαΟύλ, ΠόΝος, ΡευμαΤισμός, ΠάτρΟκλος ΝῆΣσα, ΤελΑμών, ΣταΦυλή, ΓάδΕιρα, ΝαυΣικᾶ.)— 213. Ὁ Αἴας ἦτο υἱὸς τοῦ Ὀϊλέως.— 214. Ἡ *ἔλερις* εἶνε *ἀσθένεια μεταδοτική* (με-λερ εἰς ην-ε-ασθ ἐν σινα μὲ τᾶ-δοτική.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διγράμματοι τῶν 10 κληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν λέξεις.]

Ὁ *Αἰθὴρ* ὑπερευχαριστεῖ τὸν *Ἠλεκτρικὸν Σπιθῆρα* καὶ συγχαίρει αὐτὸν διὰ τὸς λαμπρὰς του ἐξετάσεις. (Δ,95)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Panos N. Papayanopoulos, Port-Saïd (Egypte) (Δ,96)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. — Ἐμμανουὴλ Ἠλ. Τσαμπελάκης, Γραφεῖον Κυρνασίου, Βόλος, Grèce. (Δ,97)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1904